

FLINK BISK!

Jan Sæther presterer opportunisme på høyt nivå.

I søndagens Dagbladet sto å lese et avgangintervju med en kledelig beskjeden Jan Sæther.

En kledelig Sæther med kledelige meninger blir intervjuet av den påpasselige kjøteren

Harald Flor som ivrig bjeffer, oppildnet av den figurative linjen på Akademiet.

«Den departementalt dikterte» linjen beklager Flor seg. (Et klart overgrep på den "Frie Kunsten".)

Men Flor kan like den nye Sæther - den personen som laget Sæthers gamle, figurative bilder er jo «død» og Sæther har funnet «seg selv».

Det er bare litt pussig at han finner seg selv ved å gjøre det alle andre gjør, og si det man skal si for å komme frem i miljøet.

Som f. eks. den obligatoriske nedrakkingen på Nerdrum og innsnevringen av "Kitsch" til å være «Nerdrums» begrep.

Med denne pasientgjøringen blir et seriøst forsøk på å skape en overbygning for det klassisk-figurative maleri omgjort til et "PR-påfunn" fra en "rar" maler.

Sæther selv er selvsagt ikke "rar". Snarere tvert imot.

Men at han ikke lenger klarer å fortelle noe med sitt maleri og istedet har valgt å bli kunstner får stå for hans egen regning og ikke bli tatt til inntekt for en «utvikling». Det alvorlige er at hans «prosess» bort fra det klassisk-figurative maleri begynte allerede for ti år siden da noe «døde» i ham.

Denne «prosessen» burde fraholdt ham fra i det hele tatt å søke stillingen.

Med sin tidlige søken mot Kunst (den ekte Kunsten), avslører nemlig Sæther den uredelighet som lå i bunn da han søkte om professoratet. Dette professoratet skulle være en stilling for å undervise elever som ville utvikle sitt talent, ikke for kunstnere som vil være såkalt "åpne".

Jeg kjenner godt til den "åpenheten" Sæther snakker om. Det er den type åpenhet hvor man skal være åpen... for alt annet enn å fordype seg i en disiplin, og spesielt ikke det gammelmesterlige maleri.

Det skulle vært Sæthers oppgave å være en instans for denne type maleri. Han skulle vært den steile nakke, ikke den bøye.

Det er derfor synd at han ikke forsto, eller ville forstå, at "Kitsch" innebærer respekt for gammelmesterlige malere.

Og derfor er det også synd at han ikke har satt seg nok inn i begrepet til å skjønne at alle de malere/ skulptører/ komponister som fikk «Kitsch!» slengt etter seg, ble utsatt for dette nettopp fordi de ikke fulgte Kunstens kommando. De ble for «sentimentale» eller «klisjèfylte»...

Kitsch skal bli et begrep med en positiv overbygning slik at malere ikke behøver å bøye nakken slik Sæther gjør.

Og en ting til: Kitsch-begrepet er ikke bare "Nerdrums", det er i tilfelle også «mitt».

Jan-Ove Tuv,
elev av Odd Nerdrum